

Rajski ptiček.

(Spisal Václav Kosmák. — Preložil
Jožef Gruden.)

Samostanski brat se je izprehajal po gaju, ki se je razprostiral ne daleč od samostana, ter premišljeval, kako je mogoče, da bi angelski spev razveseljeval na vekov veke izvoljene v nebesih. Ko je bil ravno najbolj zamišljen v to vprašanje, je zaslišal neobičajno, preljubko petje, ki mu je prevzemalo srce in dušo. Ozrl se je kvišku ter zagledal na drevesu ptička, kakršnega še nikoli svoje žive dni. Lesketal se je v vseh mavričnih barvah ter motril milega samotarja s tako krasnimi očesci, kakršna imajo angeli na podobah.

Navdušen je šel k drevesu ter si hotel bolje ogledati čudovitega ptička, a jedva se je nekoliko približal drevesu, je zletel ptiček dalje ter jel iznova peti. Samotar je šel za njim in kakor hitro se mu je približal, je ptiček zletel zopet in zopet, a čim globlje je letel v gozd, tem krasneje je pel in tem bolj je rastlo hrepenenje in navdušenje samotarjevo.

Poslednjič je zletel v gost grm, izginil in utihnil. Brat samotar je globoko vzdihnil ter zaklical: „Oj, ljubi moj ptiček, zapoj mi vsaj še enkrat!“

Ali za ptičkom ni bilo ne duha ne sluha, kakor bi bil pal v morje. Redovnik se je vrnil žalosten domov, ali samostana ni spoznal. Bil je ves izpremenjen. Stolpi so imeli nove strehe, cela stavba drugačno barvo, in ko je ves začuden pozvonil pri vratih, mu jih je odprl popolnoma neznan vratar, in v samostanu so bili sami novi ljudje, od opata do kuhinjskega vajenca. Z eno besedo: brat samotar je poslušal rajskega ptička sto let, a teh sto let mu je minilo kakor pičila ura. S tem mu je Bog pokazal, da lahko razveseljuje z angelskim petjem svetnike v nebesih celo večnost.

